

РЕШЕНИЕ

№ 221

гр. Свиленград, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200630 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С Решение № 768 от 18.10.2023 година по КАНД № 656/2023 година на
Административен съд – Хасково, състав на посочения Съд е отменил
Решението на Първоинстанционния съд по АНД № 73/2023 година на
Районен съд – Свиленград и върнал делото за ново разглеждане от друг
състав с указания за събиране на доказателства.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 005418 от 02.09.2022
година на Директора на Национално тол управление (НТУ) към Агенция
„Пътна инфраструктура” (АПИ) към Министерството на регионалното
развитие и благоустройството, с което на Б. Ш. Б. с ЕГН ***** от село
*****, със съдебен адрес: село Казичене, ул.
„Цар Борис III” № 29, област София, чрез адвокат К. А., за нарушение на чл.
139, ал. 7 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на основание чл. 179,
ал. 3а от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1

800 лв.

Жалбоподателят Б. Ш. Б. чрез процесуалния си представител – адвокат К. А., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен и издаден в противоречие с целта на закона – при съставяне на Акта не било ясно кой е извършил процесното деяние – това не било установено и при издаване на обжалваното НП, Актът бил с две дати на съставяне – същото било положението и в НП, Актът бил съставен в нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, трябвало да бъде издаден Електронен фиш (ЕФ), а не НП, не било посочено точно мястото на нарушението, липсвало точно описание на нарушението, жалбоподателят не бил извършил нарушението, не било коментирано приложението на чл. 28 от ЗАНН, не бил приложен принципът на пропорционалност и т.н. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят Б. Ш. Б., не се явява. С Писмена молба процесуалният му представител - адвокат К. А., иска от Съда да отмени обжалвания акт на основанията, посочени в Жалбата и допълнително сочи такива: не била посочена коя материалноправна разпоредба е нарушена, не било изяснено мястото на нарушението, задължението на водача било само да следи дали работи бордовото устройство, техническото устройство не било изправно и не било приложено европейското законодателство, което било по-благоприятно. Цитира се съдебна практика на други съдилища, включително и на настоящия Съд. Представен е Списък на разноските, включващ такива по настоящото дело, по АНД № 73/2023 година на Районен съд – Свиленград и по КАНД № 656/2023 година на Административен съд - Хасково.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Директорът на НТУ към АПИ, редовно призован на посочения съдебен адрес, изпраща представител – юрисконсулт Т. Д., която пледира за потвърждаване на НП. Представя Писмени бележки, в които подробно аргументира тезата си за потвърждаване на НП, тъй като било издадено законосъобразно и не били допуснати процесуални нарушения при издаването му. Претендират се разноси по делото под формата на юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. за представителство пред настоящия Съд, по АНД № 73/2023 година на Районен съд – Свиленград и по

КАНД № 656/2023 година на Административен съд – Хасково. Представен е Списък на разноските. Наведено е възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от страна на жалбоподателя за всяко едно от трите дела.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 09.03.2022 година в 11.30 часа свидетелите И. М. Т. и А. М. М. изпълняват служебните си задължения на ГКПП „Капитан Андреево”, област Хасково, на изход трасе товарни автомобили в посока Република България към Република Турция, като спират моторно превозно средство (МПС) – товарен автомобил с влекач марка „Мерцедес”, модел „Актрос” с държавен регистрационен № ***** с обща технически допустима маса над 12 t – 18 00 кг, брой оси на пътния състав – 5 и допустима максимална маса на пътния състав – 44 000 кг – собственост на „Петко Ангелов БГ” ЕООД с ЕИК 160074586 и със седалище и адрес на управление: село М.о, ул. 3-та № 13, област Пловдив (видно от Свидетелство за регистрация, част I и Справка от Търговския регистър) и управляван от жалбоподателя Б. Ш. Б., тъй като констатира от справката в Електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП) (т.нар. ТОЛ система), от контролно устройство (техническо средство) с идентификатор № 20352, че на дата 25.02.2022 година в 06.38.52 часа в извъннаселено място, а именно: по автомагистрала (АМ) 4 (Пловдив – Стара Загора – Харманли – Свиленград – граница Турция), при км. 83+554, пътен участък (ТОЛ сегмент) с наименование: А-4L:809/А-4L-76/А-4L и с номер: 1444910962, на територията на община Любимец, област Хасково, включен в обхвата на платената пътна мрежа, посоченото МПС е управлявано в посока намаляващ километър, без да има е изпълнено задължението за заплащане на дължима такса за движение по републиканската пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. За извършеното нарушение е генериран запис от електронната система под

формата на доклад и снимков материал като налични са 2 броя снимки, на които е виден автомобила. От същите се установява, че е заснет автомобил с влекач с държавен регистрационен № *****, датата и часа на движение. В съдебно заседание процесуалният представител на АНО сочи, че на снимковия материал, цифрата след думата „Dir” е посоката на движение на автомобила и същевременно представлява последната цифра на контролното средство.

Предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, на дата 09.03.2022 година, свидетелят И. М. Т. – „Инспектор” в Сектор „Контрол и правоприлагане - Хасково” в НТУ към АПИ, във връзка с възложените му функции, съставя против жалбоподателя (в качеството му на водач на процесното МПС към датата на деянието с оглед липсата на възражение в тази насока от страна на Б.) и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 005418/25.02.2022. Това процесуално действие извършва и с участието на колегата си – свидетеля А. М. М.. В изготвения АУАН актосъставителят сочи, че товарният автомобил е управляван (засечен) без да има предварително закупена маршрутна карта и без да има заплатена пътна такса за изминато разстояние по платената републиканска пътна мрежа съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е предявен на жалбоподателя на дата 09.03.2022 година, който не сочи възражения против констатациите в Акта. АУАН е връчен срещу подпис.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

След получаване на образуваната преписка, Директорът на НТУ към АПИ издава процесното НП № 005418 на 02.09.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 139, ал. 7 от ЗДвП и налага на жалбоподателя административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв. Обжалваното НП е редовно връчено на жалбоподателя на 14.09.2022 година по пощата с Обратна разписка. Известието за доставяне, надлежно оформено - датирано и подписано, се намира приложено в Административнонаказателна преписка (АНП), с отбелязване, че е получено от бащата на жалбоподателя – Ш.

Б.. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се протИ.поставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Директора на НТУ към АПИ да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № РД-11-486 от 20.04.2021 година, Заповед № РД-11-167 от 08.02.2021 година, Заповед № ЧР-СП-622/11.08.2022 година и Заповед № РД-11-760 от 19.08.2022 година, четирите на Председателя на Управителния съвет на АПИ, видно от които И. М. Т. има право да съставя АУАН за нарушения на ЗДвП, а Георги А.ов Темелков е оправомощен да издава НП по ЗДвП, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му от наказващия орган по закон съгласно чл. 189е, ал. 12 от ЗДвП – Председателя на Управителния съвет на АПИ по надлежния ред с административен акт - Заповед. Персоналното заемане на длъжността от Георги А.ов Темелков е служебно известно на настоящия Съдебен състав, както и има писмени доказателства в тази насока по делото.

Видно от Трудов договор № 00003763 от 19.06.2019 година и служебно извършената Справка относно трудови договори, жалбоподателят работи в дружеството – собственик на процесния влекач и не е управлявал процесния влекач на дата 25.02.2022 година в 06.38 часа видно от Заповед № 884 на дата 20.02.2022 година и Писмо с вх.рег.№ 8277 от 30.10.2023 година на „Петко Ангелов БГ” ЕООД; а видно от извлечението от дигиталния тахограф на товарен автомобил с процесния влекач е била поставена на дата 25.05.2022 година в 06.38 часа картата на Ш.М. Ш. (, който също е работил в дружеството – собственик на процесния влекач видно от Трудов договор № 00004555 от 18.08.2021 година, ведно с превод и служебно извършената Справка относно трудови договори).

В процесния влекач има поставено бордово устройство с уникален номер 000070002022184, което да отчита изминатите километри с оглед заплащане на дължимата държавна такса за изминато разстояние по платената републиканска пътна мрежа като за целта е сключен Договор, в чийто обхват попада и въпросното бордово устройство, монтирано в процесния влекач видно от Списък на бордовите устройства, издаден от „Шел България” ЕАД, партньор на „Интелигентни трафик системи” АД.

Изискана е информация от „Интелигентни трафик системи” АД,

партньор на „Шел България” ЕАД, видно от която за процесните дата и час няма данни за бордовото устройство, асоциирано към ППС с регистрационен номер *****, тъй като е обновено и препрограмирано.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощни, приложени по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от Писмо с изх.№ 11-00-1406 от 22.02.2023 година, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на санкцията.

Не е заплатена и компенсаторната такса видно Писмо с изх.№ 11-00-10026 от 02.11.2023 година, поради което жалбоподателят не се освобождава от административнонаказателна отговорност.

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете, водещи до отмяна на обжалваното НП.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за

неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред като констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена. Поради изложеното Съдът не приема за основателно, наведеното в Жалбата възражение, касаещо липса на описание на нарушението.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП. Действително в АУАН не е посочена датата на раждане и личния адрес на свидетеля М., но са посочени ЕГН и служебния му адрес, но тези реквизити (дата на раждане и личен адрес на свидетеля по Акта) следва да са налични в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите му имена, както адреса по местоработата му и ЕГН, е налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатиращият пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице. По изложените съображения Съдът не счита, че е налице съществено процесуално нарушение, свързано с факта, че погрешно в АУАН е посочен срока за допълнителни възражения (3 дни вместо правилния 7 дни), тъй като такива не са депозирани, а ако бяха щеше да се съобрази правилния срок. Отново по изложените съображения Съдът не приема, че е допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с факта, че погрешно е

посочено, че технически допустима маса е 20 500 кг вместо правилното 18 000 кг, тъй като и двете цифри са над 12 t, в който смисъл е регламента на ЗДВП.

В този ред на мисли следва да се посочи, че е неоснователно възражението, наведено в Жалбата, че АУАН бил с две дати на съставяне, която грешка била пренесена и в обжалваното НП – АУАН не е с две дати на съставяне, тъй като изписаните цифри в номера му след наклонената черта не са дата, а част от номера.

Вярно е, че в АУАН на едно място е посочена като дата на проверката 25.02.2022 година, което съставлява нередовност на Акта. Сама по себе си тази нередовност е предпоставка за постановяване на незаконосъобразно НП. Възможно е независимо от допуснатата нередовност чрез събраните в хода на производството доказателства да се установи извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, при които обстоятелства нередовността на АУАН е без значение предвид чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Формално регламентираното производство по ЗАНН не следва да бъде абсолютизирано до степен, изключваща винаги прилагане нормата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Т.е. дори в конкретния случай да се приеме, че съдържанието на АУАН не е достатъчно прецизно, налице са предпоставки за прилагане нормата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Казано по друг начин за да се окачестви едно процесуално нарушение като съществено е от значение дали при допускането му по някакъв начин се ограничават или пречат правата на някоя от страните в процеса и конкретно в случая тези на жалбоподателя. Грешно посочената дата на проверката в АУАН по никакъв начин не засяга правата на някоя от страните, и конкретно на жалбоподателя да разбере за какво нарушение се съставя Акта и въз основа на какви данни, тъй като в АУАН е видна датата на съставянето му, която е идентично с датата на проверката – в този смисъл са и показанията на разпитаните свидетели – служители на АНО, реализирали въпросната проверка.

АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но констатираното не съставлява съществено процесуално нарушение на императивната норма на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН. Същевременно разпоредбите на чл. 40, ал. 3 и чл. 42, ал. 1, т. 7 от ЗАНН боравят с множественото число на термина „свидетели”, а чл. 43, ал. 1 от ЗАНН указва възможността АУАН да се подпише и само от

един от свидетелите. Това означава, че съставянето на Акта в присъствието на един свидетел не води до опорочаване на процедурата до такава степен, че да представлява основание за незаконосъобразност на НП, издадено въз основа на такъв акт. Настоящата инстанция изхожда от позицията, че съществено процесуално нарушение е налице тогава, когато същото препятства или ограничава правото на защита на санкционираното лице или разколебава достоверността на отразените в АУАН и в НП факти. Съставянето на АУАН в присъствието само на един свидетел, в случая такъв по чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, по никакъв начин не накърнява правото на защита на санкционираното лице. Т.е. в случая не се установи препятстване за разкриване на обективната истина, а критерий за същественост на процесуално нарушение е доколко и дали ограничава правото на защита на санкционираното лице.

Действително не е посочено качеството на свидетеля М. - при липса на свидетели, присъствували при извършването или установяването на нарушението, той се съставя в присъствието на двама други свидетели – чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, но това не е съществено нарушение на процедурата, което да накърнява процесуалните права на санкционираното лице до степен за отмяна на НП, доколкото при спор относно този факт, не е пречка да бъде разпитано лицето, което бе сторено в настоящия случай с оглед установяване на качеството, в което е участвал.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 167а, ал. 2 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189е, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 167а, ал. 2, т. 8 от ЗДвП, АУАН за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в от ЗДвП се съставят от определените от Председателя на Управителния съвет на АПИ длъжностни лица. Видно от т. 120 от Заповед № РД-11-486 от 20.04.2021 година, е налице изрично поименно оправомощаване в полза на актосъставителя И. М. Т.. В процесния казус е установено, че към 09.03.2022 година актосъставителят И. М. Т. е заемал длъжността „Инспектор в Сектор „Контрол и правоприлагане - Хасково” в НТУ към АПИ”. В тази насока е и изявлението на свидетеля Т., направено в открито съдебно заседание, проведено на 20.11.2023 година. Предвид изложеното актосъставителят И. Т. безспорно се явява длъжностно лице, който има правомощията по чл. 167а, ал. 2, т. 8 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в от ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността

„Директор на НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството” и деянието е извършено на територията на Република България.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Неоснователни са наведените в Жалбата възражения, че е следвало да се издаде ЕФ за извършеното нарушение, а не НП, тъй като при издаването на ЕФ освен Глобата не могат да се включат други суми за плащане, каквито са предвидени в чл. 189е, ал. 7 от ЗДвП, вр. различни разпоредби на ЗП. От друга страна съгласно чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, „при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, **може** да се издава ЕФ ...”; а съгласно чл. 189е, ал. 12 от ЗДвП, „НП за административни нарушения по чл. 179, ал. 3 – Зв се издават ...”. Т.е. законодателят е оставил на преценката на АНО дали да издаде НП или ЕФ.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

Независимо от изложеното, преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения, частично идентични с тези наведени от процесуалния представител на жалбоподателя:

Съгласно чл. 179, ал. 3 от ЗДвП водач, който управлява пътното превозно средство (ППС) от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗДвП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на ЗП, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на ППС, се наказва с Глоба в размер 1 800

ЛВ.

В случая действително жалбоподателят е бил водач на ППС с регистрационен № РВ 75 01 КН на датата, на която е спряно за проверка от контролните органи – 09.03.2022 година, но по делото са налични доказателства, от които е видно, че той не е бил водач на датата, на която се твърди да е извършено нарушението - 25.02.2022 година. Задължението на водача е преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, респ. заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. В случая липсват доказателства жалбоподателят да е нарушил това задължение на 25.02.2022 година. Напротив налични са доказателства, че той не е управлявал процесното ППС на 25.02.2022 година – извлечение от дигиталния тахограф на ПС. В подкрепа на изложеното е и факта, че лицето Шая Мустафа Шая е бил в трудово правоотношение със собственика на процесното ППС към дата на нарушението.

Съдът кредитира представените от страна на жалбоподателя документи. Отделно от това въпреки направените опити съгласно указанията на Административен съд – Хасково стана ясно, че тахографските разпечатки и Пътните листи са унищожени, т.е не се установи представените от страна на жалбоподателя документи да са неистински.

Ето защо според Съдебния състав нарушението не е доказано по отношение на авторството, респ. наведените в тази насока възражения в Жалбата са основателни. Т.е. в случая неправилно е била ангажирана отговорността на Б., тъй като не е доказано осъществяването от него на изпълнителния състав на обявеното за наказуемо деяние, поради което НП като неправилно поради противоречие с материалния закон, следва да се отмени.

За пълнота на настоящото изложение с оглед изложеното в Писмените бележки на процесуалния представител на АНО и споменатото от него в съдебно заседание, Съдът дължи да отбележи следното: обстоятелството, че жалбоподателят не е оспорил изрично констатациите в АУАН – било при съставянето му, било в срока за възражение, не налага извод относно тяхна

вярност, тъй като те следва да бъдат установени по безспорен и категоричен начин в съдебното производство, което в настоящия случай не е сторено.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 800 лв. за адвокатски хонорар пред настоящата инстанция, 800 лв. за адвокатски хонорар по АНД № 73/2023 година на Районен съд – Свиленград и 800 лв. за адвокатски хонорар пред касационната инстанция съобразно представените Договори за правна защита и съдействие и Списъка на разноските и от страна на АНО – 240 лв. (за представителство по настоящото дело, по АНД № 73/2023 година на Районен съд – Свиленград и пред касационната инстанция).

Съгласно разпоредбата на чл. 63 д, ал. 1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния Съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноските за адвокатско възнаграждение, направени по настоящото дело, по АНД № 73/2023 година на Районен съд – Свиленград и пред касационната инстанция. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая са представени Договори за правна защита и съдействие, видно от които е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в общ размер на 2 400 лв. (3 x 800 лв.). Основанието по чл. 78, ал. 5 от ГПК за намаляне размера на заплатеното адвокатско възнаграждение се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата и правна сложност на делото. В този ред на мисли е основателно искането на АНО, направено на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, за намаляне размера на адвокатските хонорари, заплатени от жалбоподателя. Посочената разпоредба от ГПК препраща към чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Според чл. 36 от ЗА, размерът на възнаграждението се определя в Договор между адвоката и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да

бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Според така направената препратка към Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният (нормативният) размер, определен в чл. 18, ал. 2, вр.чл. 7, ал. 2, т. 2 в тази точка е 480 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делата, работата на адвоката по тези дела (настоящото, АНД № 73/2023 година на Районен съд – Свиленград и КАНД № 656/2023 година на Административен съд – Хасково) се състои в написване на Жалба, на Отговор на касационна жалба и на Писмени молби, ведно със Списъци на разноските и представяне на писмени доказателства, т.е. налице е несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права и Съдът счита, че в съответствие с т. 3 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 година, постановено по тълкувателно дело № 6 по описа за 2012 година на ОС на Гражданска и Търговска колегия на ВКС, следва да намали подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК до размер от по 480 лв. за всяко едно от посочените дела (настоящото, АНД № 73/2023 година на Районен съд – Свиленград и КАНД № 656/2023 година на Административен съд – Хасково).

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на актове, издадени от органите на АПИ, е отговаряла Агенцията, а не поделението ѝ (доколкото само Агенцията е юридическо лице), Съдът намира, че следва за посочените разноски в общ размер на 1 440 лв. (3 x 480 лв.) да бъде осъдена именно АПИ.

При този изход на делото не се дължат разноски на АНО.

В случай, че не се възприеме изложеното от Съда, касаещо отмяна на НП, то се излагат следните доводи:

Съдът би приел, че е правилна дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение, поради което и наведеното в тази насока от адвокат А. в Писмената ѝ молба възражение, касаещо липса на посочена нарушена материалноправна разпоредба, би било неоснователно.

С измененията на ЗДвП и ЗП (ДВ, брой 105/2018 година) е предвиден нов

начин на заплащане на такси за преминаване по платената пътна мрежа, при който се въвежда смесена система за таксуване на различните категории ППС с такси на база време (винетна такса) и на база изминато разстояние. Това изменение въвежда съответно и различни санкционни последици за нарушенията, свързани с неплащане на дължимите такси. В чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП е предвидено, че всички ППС с обща технически допустима максимална маса над 3.5 t заплащат такса за изминато разстояние по платената пътна мрежа като заплащането дава право на ППС, за което е заплатена, да измине определено разстояние между две точки.

Посочената като нарушена материалноправна разпоредба – чл. 139, ал. 7 от ЗДвП, въвежда задължение за водача на ППС с обща технически допустима максимална маса над 3.5 t преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице, т.е. да има бордово устройство.

ТОЛ системата представлява съвкупност от централни и периферни софтуерни продукти съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории ППС на база време и на база изминато разстояние, като тази система не представлява автоматизирано техническо средство, поради което за нея не съществува изискване за сертифициране и ободрение от Българския институт по метрология (БИМ), т.е. тя не е обект на проверка от БИМ. В тази връзка е налично по делото Разрешение за строеж № РС-32 от 15.05.2015 година, издадено от Министерството на регионалното развитие и благоустройството, относно внедряване на система за автоматизирано събиране и анализ на данни за пътния трафик по АМ и първокласни пътища на територията на Република България, т.е. за извършване на строително-монтажни работи – автоматичните устройства, записващи пътния трафик се разполагат върху типови стоманени рамки. Отделно от това посоченото Разрешение за строеж е служебно известно на Съда, тъй като е публикуваното в ДВ, брой 42 от 09.06.2015 година. Ето защо наведеното в тази насока от адвокат А. в Писмената ѝ молба възражение, касаещо неизправност на техническото устройство, би било неоснователно.

Съгласно чл. 149, ал. 1, т. 3, б. „в” от ЗДвП, процесното ППС е категория N3, т.е. МПС, проектирано и конструирано основно за превоз на товари с технически допустима маса над 12 t - видно от Свидетелството за регистрация част I, технически допустимата максимална маса, посочена в т. F.1 е 18 000 кг. За пълнота на настоящото изложение би следвало да се посочи, че при определяне заплащането на таксите за ползване на платената пътна мрежа от значение е тяхната технически допустима маса, т.е. максималната маса на ППС в натоварено състояние, посочена от производителя, допустима за неговата конструкция и производствено изпълнение съгласно § 6, т. 34 от Допълнителната разпоредба (ДР) на ЗДвП; а не допустимата максимална маса, която съгласно § 6, т. 35 от ДР на ЗДвП е разрешената максимална маса на ППС в натоварено състояние, определена за допустима от компетентните органи. Ето защо процесното МПС е от категория N3 и затова за него би се дължала такса за изминато разстояние по платената пътна мрежа. Т.е. в случая би била релевантна масата, посочена като цифрово изражение в т. F.1 на Свидетелството за регистрация част I.

Съдът би приел, че процесният товарен автомобил е бил управляван от жалбоподателя и се е движил на посочения в АУАН и в НП участък от пътя на 25.02.2022 година в 06.38.52 часа и че за него не е била заплатена дължимата такса за изминато разстояние, тъй като не са изпълнени задълженията за установяване на изминатото разстояние чрез бордово устройство и няма закупена маршрутна карта; както и че автомобилът и пътят, по който се е движил, попадат в категорията, за която се дължи пътна такса съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, т.е. се събира такса за ползване на пътната инфраструктура – пътна такса, съгласно Приложението към т. 1 на Решение № 101 на Министерския съвет от 20.02.2020 година за приемане на Списък на републиканските пътища, за които се събира такса за изминато разстояние – такса (, приложен в кориците на делото), което е отменено от дата 15.11.2022 година, но имащо действие към датата на настоящото деяние - 25.02.2022 година. За извършеното административно нарушение е бил генериран запис от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, ведно със снимков материал (видеозапис), представляващ надлежно и годно веществено доказателствено средство в административнонаказателния процес. Правилно би било посочено в АУАН и НП и мястото на извършване на нарушението -

АМ 4, при км. 83+554, ТОЛ сегмент с наименование: А-4L:809/А-4L-76/А-4L и с номер: 1444910962, за който път се събира такса за ползване на пътната инфраструктура, т.е. така формулирано напълно би покрило критериите за описание на мястото на извършване на нарушението, поради което и наведеното в тази насока възражение в Жалбата би било неоснователно.

Законодателят е възложил задълженията за установяване на изминатото разстояние и за закупуване на маршрутна карта на водача напълно логично, защото именно водачът взема решение къде, по какъв път да управлява МПС. Преценката извършва водачът, а не собственикът на МПС. Ето защо Съдът би приел, че правилно е определен субектът на административнонаказателната отговорност и не би кредитирал изложените в тази насока възражения в Жалбата и в Писмената молба на адвокат К. А..

Осъществено от Б. Б. деяние във форма на бездействие би било съставомерно и по субективен признак, извършено виновно - по небрежност, доколкото жалбоподателят като водач на МПС с технически допустима маса над 3.5 t, който го управлява по пътища, попадащи в обхвата на платената пътна мрежа е бил длъжен и е следвало да знае изискването и задължението за заплащане на такса за изминато разстояние при наличие на бордово устройство, респ. за закупуване на маршрутна карта, съответно да положи необходимата грижа да съобрази поведението си с това изискване, като общественоопасните последици от извършеното, той е съзнавал и могъл да предвиди тяхното настъпване, но не е положил необходимата грижа преди предприемането на управлението на процесното МПС, а такава възможност е имал в рамките на субективните си прояви и ако беше положил по-голямо внимание. В подкрепа на изложеното би било и обстоятелството, че е водач с дългогодишен стаж – видно от Справката за нарушител/водач. Т.е. в конкретния случай административното нарушение би било извършено при условията на непредпазливост и съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, „непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи”, което по аргумент от противното би следвало да се тълкува, че административните нарушения, макар и извършени по непредпазливост, са по начало наказуеми, освен ако изрично в закона не е предвидено друго за този вид нарушения. Разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП има императивен характер и за конкретното деяние, не е предвидено в закона освобождаване от административнонаказателна отговорност, когато деянието е извършено при

условията на непредпазливост.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкция на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение, поради което наведеното в тази насока възражение в Жалбата и в Писмената молба на адвокат К. А., би било неоснователно. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, Съдът би приел, че процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявал маловажен случай. От друга страна извършеното деяние засяга обществените отношения, свързани с поддръжката и ремонта на републиканската пътна мрежа. Във всички случаи с е нарушава установения ред на държавно управление. Задължението за заплащане на такса при използване на платената пътна мрежа важи еднакво спрямо всички водачи на МПС, движещи се по републиканските пътища и е императивно, поради което неспазването му не може да бъде подведено под хипотезата на маловажен случай. Да се приеме противното, би означавало да се толерират водачите/собствениците, които управляват МПС без да заплащат дължимата такса, което би било недопустимо за този вид обществени отношения. Основен принцип на правото е който плаща зле, плаща два пъти. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

От събраните по делото доказателства е видно, че не е платена компенсаторната такса, което изключва предвидената възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност (както вече бе посочено по – горе в настоящото изложение), както и би се изключила възможността за предеклариране. Ето защо наведените доводи от адвокат А. в Писмената ѝ молба, касаещи приложение на европейското законодателство, биха били неоснователни.

Административното наказание би било правилно и законосъобразно определено както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в

предвидения от закона такъв – фиксиран за посочения размер. Правна възможност за намаляване на наложеното административно наказание не би съществувала, предвид фиксирания размер на санкцията, поради което по пряк аргумент от закона би липсвало основание за определянето му под този минимум. Предвид изложеното Съдът би приел, че не е нарушен принципът на пропорционалност на наложеното наказание спрямо констатираното нарушение. Така наложеното с обжалваното НП административно наказание, Съдът би намерил за необходимо за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Съдът би приел, че изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 20.11.2023 година свидетели – И. М. Т. и А. М. М.. Писмените доказателствени източници, приложени към АНП и представените от АНО, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на И. М. Т. и А. М. М.. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Съдът не би кредитирал представените от жалбоподателя писмени доказателства, тъй като би приел, че са в протИ.речие с другите събрани доказателства.

По разноските:

В случай на потвърждаване на НП искането за разноски от страна на АНО би било основателно, но за сумата от 240 лв. (3 x 80 лв.). Присъденият размер трябва да бъде справедлив и обоснован. Съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, към която препраща чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр.чл. 37 от Закона за правната помощ, за този вид работа е предвидено възнаграждение от 80 лв. до 150 лв. Не е налице правна и фактическа сложност на делата, работата на юрисконсулт а се състоеше в явяване в няколко открити съдебни заседания, изготвяне на Касационна жалба, представяне на Писмени бележки, Списъци на разноските и доказателства, поради което юрисконсултско възнаграждение в размер на по 80 лв. по настоящото дело, по АНД № 73/2023 година на Районен съд –

Свиленград и пред касационната инстанция или общо в размер на 240 лв., би било справедливо, като искането за разликата до 450 лв. (3 x 150 лв.) би следвало да се отхвърли.

При този вариант на разсъждение неоснователно би било искането на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1, вр.ал. 3, т. 1 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 005418 от 02.09.2022 година на Директора на НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството, с което на Б. Ш. Б. с ЕГН ***** от село ***** за нарушение на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП на основание чл. 179, ал. 3 а от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 800 лв.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Директора на НТУ към АПИ към Министерството на регионалното развитие и благоустройството , за присъждане на разноски по АНД № 630/2023 година по описа на Районен съд – Свиленград, по АНД № 73/2023 година на Районен съд – Свиленград и по КАНД № 656/2023 година на Административен съд – Хасково .

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура” с адрес: град София, бул.,„Македония” № 3, ДА ЗАПЛАТИ на Б. Ш. Б. с ЕГН ***** от село ***** , сумата от общо 1 440, представляваща част от направените разноски за адвокатско възнаграждение по АНД № 630/2023 година по описа на Районен съд – Свиленград, по АНД № 73/2023 година на Районен съд – Свиленград и по КАНД № 656/2023 година на Административен съд – Хасково, като ОТХВЪРЛЯ искането за разликата от 1 440 лв. до 2 400 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____